

ת"ד 2650/08/19 - מדינת ישראל נגד יצחק עדן

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 2650-08-19 מדינת ישראל נ' עדן
בפני כבוד השופטת שרית קריספין
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י המתמחה מר משה כהן

נגד
יצחק עדן

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד רייטר

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי מסירת פרטים לנפגע בתאונת דרכים, עבירה על תקנה 144 (א) (3) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות המקרה, הרי שביום 12.2.18, בשעה 15:50 לערך, נהג הנאשם ברכב בכביש 2, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו בסמוך למחלף שפיים, היה מעורב בתאונת דרכים עם רויטל אויריו, נהגת רכב שברולט, שנסעה בכיוון נסיעתו. כתוצאה מהתאונה, נחבלה הנהגת המעורבת וניזוק רכבה.

על אף האמור, המשיך הנאשם בנסיעה מבלי למסור לנפגעת את פרטיו.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באישום המיוחס לו וטען: " **הנאשם כופר במיקום התאונה, הנהגת לא נחבלה. הנאשם האט נסע לאט לאט, עד אשר מצא מקום לעצור בבטחה כדי לא לסכן את התנועה, אך המעורבת מיהרה לאסוף את בתה ולא עצרה** ".

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - רויטל אויריו, הנהגת המעורבת, מטעמה הוגשו תמונות שצילמה, שסומנו **ת/1** ותעודה רפואית, שסומנה **ת/2**.

עד תביעה מספר 2 - רס"ר יאיר ירדני, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

עמוד 1

הודעת נאשם- **ת/3** , דוח פעולה- **ת/4** , סקיצה- **ת/5** , מזכר מיום 25.3.18 - **ת/6** , מזכר מיום 8.3.2018 - **ת/7** , לוח תצלומים - **ת/8** וחוות דעת מומחה - **ת/9**.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו תמונות שצולמו ביום 11.6.20 וסומנו נ/2.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

תחילה יצוין, כי לגרסת המעורבת עצמה, לא הנאשם נהג ברכב, אלא בחורה צעירה והוא ישב לצדה, אך על פי כתב האישום, שאינו מייחס לנאשם את ביצוע העבירה על פי חזקת הבעלות אלא מכח הנהיגה בפועל, הנאשם והמעורבת נסעו שניהם בכביש 2, לכיוון דרום ולאחר שאירע מגע בין כלי הרכב, ניסתה המעורבת לאותת לנאשם, על ידי צפירות, כי יעצור את רכבו, אך הוא לא עשה כן.

על פי עדות המעורבת, במהלך הנסיעה בכביש, משפיים ועד כפר שמריהו, כלי הרכב נסעו במקביל זה לזה, לפחות 3 פעמים והיו לנאשם מספר הזדמנויות לעצור את הרכב, במפריצי חניה לאורך הכביש, אך הוא המשיך בנסיעה.

בחקירתה הנגדית, מסרה המעורבת כי הם נסעו מספר דקות לאחר המגע בין כלי הרכב, עד שפנתה שמאלה במחלף כפר שמריהו וכאשר עומתה עם גרסתה במשטרה, לפיה, נסעו כשתי דקות בלבד, טענה כי מדובר היה במספר דקות וכי לנאשם היו מספר הזדמנויות לעצור. המעורבת עמדה על כך שהנאשם לא נהג ברכב במועד האירוע. המעורבת אישרה כי מיהרה לאסוף את בתה.

ב-ת/1, ניתן לראות את רכב הנאשם נוסע לפני רכב המעורבת ומצולם מתוך רכבה.

מ-ת/2, ניתן ללמוד על כאבי גב תחתון, עליהם הלינה המעורבת כאשר ניגשה לקבלת טיפול רפואי, באותו הערב.

עד תביעה מספר 2, הגיע למקום האירוע ביום 30.3.18, בחן את הכביש וקבע, כי היו שלושה מקומות בהם יכול היה הנאשם לעצור בבטחה ולמסור פרטיו למעורבת, כעולה מהמסמכים שהוגשו מטעמו, כאשר הכוונה לשול הכביש ומפרץ תחבורה ציבורית.

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי מתוך שלושת המקומות שקבע, האחרון היה בפניה ימינה במחלף כפר שמריהו, שם אין מחלוקת שהנאשם עצר את רכבו וכן, אין מחלוקת כי המעורבת פנתה שמאלה במחלף האמור.

בהמשך, תיקן העד את גרסתו ומסר שהיו ארבעה מקומות אפשריים סך הכל.

העד אישר, כי מקום העצירה הראשון שקבע, נמצא מימין לנתיב תחבורה ציבורית.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשם בבית המשפט:

הנאשם העיד כי נהג ברכב בכביש 2 לכיוון דרום ולאחר המגע בין כלי הרכב, פתח את החלון ואמר לנהגת המעורבת, שתסע אחריו ויימצאו מקום לעצור, אך לא ידע אם היא שומעת אותו. לטענתו, המקום היחיד בו ניתן היה לעצור את

הרכב בבטחה, היה אחרי הפניה ימינה במחלף כפר שמריהו, אך המעורבת פנתה שמאלה. עוד טען הנאשם, כי רכבו רחב ולכן, לא היה באפשרותו לעצור בתחנת אוטובוסים צרה לפני המחלף וכי פנה ימינה רק כדי לפגוש במעורבת, שכן במקור, נסע לכיוון רמת גן.

בחקירתו הנגדית, מסר הנאשם כי התאונה עצמה, אירעה כק"מ וחצי לפני מחלף כפר שמריהו וכי לא ניתן היה לעצור בבטחה בשול הכביש, שכן, לא היה שול וכלי הרכב נוסעים במהירות רבה.

הנאשם נשאל והשיב כי לא דיווח למשטרה על קרות התאונה וכי לא תיקן את הרכב, אך אינו מחפה על איש ואינו מבין מדוע נטען כי לא הוא נהג ברכב.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהובא בפני, שמעתי את העדויות וקראתי את סיכומי הצדדים, מצאתי, כי לא אוכל להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, אך מכח הסמכות המסורה לי בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 ולאחר שמצאתי כי ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן גם מפני עבירה זו, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של אי דיווח למשטרה על קרות תאונת דרכים מסוג נזק בלבד, עבירה על תקנה 145(ג)(2) לתקנות התעבורה ולהלן נימוקי:

1. כאמור לעיל, כתב האישום אינו מייחס לנאשם את גרם התאונה וכן, מתעלם למעשה מגרסת הנהגת המעורבת, לפיה, לא הנאשם נהג ברכב אלא אישה צעירה. מכך אנו למדים, כי המאשימה עצמה, אינה רואה בגרסת העדה המרכזית מטעמה, גרסה אמינה ומבוססת, שכן, לו סברה המאשימה כי הנאשם אכן לא נהג ברכב, היה עליה לייחס לו את העבירה מכח חזקת הבעלות בלבד ולא מכח הנהיגה ברכב, כפי שבחרה לעשות בכתב האישום.

2. לטעמי, בחירתו של הנאשם לעצור במקום בטוח ולא בשול של כביש מהיר או במפרץ תחבורה ציבורית, הנה בחירה סבירה והגיונית בנסיבות המקרה והעובדה כי המעורבת מיהרה לאסוף את בתה ולכן, פנתה שמאלה והמשיכה בנסיעה, במקום לפנות ימינה בעקבות רכב הנאשם, לא יכולה להיזקק לחובתו. עוד אציין, כי מדובר בכברת דרך קצרה ובפרק זמן קצר עוד יותר, שתי דקות בלבד כפי שמסרה המעורבת עצמה. לעניין זה, לא היה צורך להדרש ל-1/1 ודי בראיות שהביאה המאשימה באשר למסלול הנסיעה של המעורבים.

3. מעיון בתעודה הרפואית בעניינה של המעורבת, לא מצאתי כי נגרמה לה חבלת גוף כלשהי, בוודאי לא כזו שהנאשם יכול היה לדעת עליה, כפי שנדרש להוכחת עבירה על תקנה 144 לתקנות התעבורה, על כל חלופותיה.

4. מאידך, לאחר שהנאשם ראה, כי המעורבת המשיכה בנסיעה ומשידע בוודאות, גם לגרסתו, כי נגרם נזק רכוש לכלי הרכב, חובה הייתה עליו, לדווח למשטרה על קרות התאונה ואין כל נפקות לכך שלא היה לו את מספר הרכב המעורב או פרטי זהותה של המעורבת. די בכך שהיה מוסר את פרטי האירוע, מקום וזמן והיה יוצא ידי חובתו.

5. הנאשם היה מיוצג לאורך כל ההליך, נחקר במשטרה גם לגבי העובדה שלא דיווח על התאונה - ראה עמוד 4 ל-3/ת, שורות 85-89 ולפיכך, אני קובעת כי הייתה לו הזדמנות סבירה להתגונן גם מפני הרשעה בעבירה זו.

מכל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום ומרשיעה אותו בעבירה של אי דיווח למשטרה על קרות תאונת דרכים מסוג נזק בלבד, בניגוד לתקנה 145(ג)(2) לתקנות התעבורה .

ניתנה היום, י"ז אלול תש"פ, 06 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים